

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟ

Ο ΦΑΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στο τζάκι πλάι πολλές φορές έσκέφτηκα
Για τα πουλιά στο δάσος που παθαίνουν ..
Στης μέρας του χειμώνα της μονότονας
Που έρημας ή φωλιτσες απομένουν

Αλλ' όμως όταν φτάνη πλούσια ή Άνοιξη
Και με βιολέτιες ντύνεται ή κοιλάδα,
Δέ βρισκω—τι καημός!—τά κοκκαλάκια τους
Σκόρπια στην νέαν έπάνω πρασινάδα,

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΗ

Κόρη μου άθωα σε ότι λέν πιστι πολλή μη δώσης
Γιατί αν ζητήσεις τον έρωτα το άνωπαρχο ζητήσεις.
Σκληρός ο άντρας πάντοτε, και γλήγορα θα νοιώσης
Της πρόστυχης ανάγκης του και κόρο θα αισθανθής...

Ψεύτης ο άντρας. Και θάρηθαι καιρός που θα σ' άφηνη
Νά ύπνώγης μόνη τα παιδιά στο πλάγι της έστιας
Θά λές : μήν τάχα έγέρσασ; Και ή λύπη θα σε σβύνη
Όταν εκείνος θα νάρηθαι και μόνη θα δειπής...

Και μη θαρρείς τον έρωτα, κόρη, πως θάρηθαι πουθενά,
Μά πήγαινε στού κήπου σου την παραδείσιαν άχνη,
Και κίταζε μες στής χλωρής τριανταφυλλιάς σου την καρδιά
Πως πλέχει μόνη τους ίστους μίαν άσημένια άράχνη...

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

Τη θλίψη σου την πορφυρή μες στην καρδιά έχω απλώσει
Αιμάτινο γαρύφαλλο με τη βαρεία εύωδιά,
Το σιωπηλό τον πόνο σου όλον έκράτησε ή καρδιά
Και σε τραγουδι που θάρηθαι σιγά τον έχει άρμόσει.

Ξέρω ποιό χέρι σε έκοψε, και κάτω από ποιά χείλη
Τά πέταλά σου έγάσανε και λάμψη κι' ώμορφιά,
Ποιά δάκρυα σε έμουσκέψανε σ' ένα θλιμμένο δειλι
Και ποιά φιλιά σου έπήρανε την πρώτη σου δροσιά...

Ό δάκρυα κι' ώ φιλήματα! Κι' έσύ ώ φαρμακωμένο
Μύρο, άφου τη σκέψη μου στο θάνατο τραβής,

τια από το πολύ στίβασμα καμιά φορά καθίζουν.
Σε χειμαζούν ιδιαίτερος 'ς τους κάμπους του Μεσολογίου
και της Λαμίας, και όταν έρχονται 'ς το χωριό,
μαθημένοι από τον κάμπο, μόλις πιούν το κρύο νερό
τους άρρωσταίνουν.

Έπειδή πηγαινούν κι έρχονται οι Άμπλιανίτες,
αν και είναι 500 οικογένειες δεν έχουν ούτε δημοτικό
σχολείο.

Γιαυτό είναι πολύ συντηρητικοί,παρκαδομένοι πολύ
ς' τα πάτρια και 'ς τον έαυτό τους. Παντρεύονται με-
ταξύ τους γιατί παίρνουν και την δεύτερη ξαδέλφη
τους.

Και έχουν δικαίο.Οι γυναίκες τους είναι πολύ κα-
λές, άσπρες,καθαρές, ντύνονται πλούσια,σακρίζουν μό-
νες τους τα πρόβατα καμιά φορά και ξέρουν τραγού-
δια και χορούς.

Μόνον που ντύνονται άσχημα σαν παπαδες.
Φορούν έξον από το μακρύ τους πουκάμισο, τις
π ρ ο μ α ν ν ε ς, δηλαδή μεγάλες συγκοινες με μα-
νίκιες, άσπρες και άβραρες, άπέξω φορούν φ λ ο κ α τ ε ς
φ λ ω ρ ε ς ή κοντοκάπια μαύρα.

Φορούν ακάλτσες κάτασπρες, τσαρούχια με φούντες
κόκκινες και μπροστά μιá πιδικά στενόμακρη ως τα
νύχια σαν πετραχειλι.

Φορούν μ α μ π α ζ, κόκκινο φεσάκι, που γύρω
βαζουν μ α γ κ ο υ ρ ε ς, δηλαδή κομμάτια άσημι
πάχος δυό δάχτυλα άπάνω από το μέτωπο και από
πάνω άπ το παπάζι λευκό μαντήλι.

Η κ ο μ π ο θ η λ ι α, που ζώνει την προμάν-
να, άποτελείται από τα λ υ σ σ ι α (άλυσσια) δη-
λαδή από άσημένιες καδένες με μιá πόρπη, που θη-
λιαζουν μπρός και δένονται πίσω.

Στο χορό άρχίζουν από τ' άριστερό, γι' αυτό και
για τ'άλλα δεν τους χωνεύουν οι Κραββαρίτες και ά-
κόμη γιατί έχουνε μεγάλη οικειότητα με τα σκυλιά
τους και τά βάζουν και τρώνε από το ίδιο καμιά φορά
τσανάκι. Γιαυτό τους λένε γ ο υ ρ ν ο κ ό ρ ο τ α.

(άκολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Άλλα τόρα φαρμάκι βρέθηκε. Είναι τα γλυκύσματα τα
κνωμένα με άβγα και κρέμα. Γιατί ένας χημικός βρήκε
πως άμα άνακκωθεί άσπράδι άβγού με κρέμα, γίνεται
χημικό σμίγμα που προσβάλλεται από μικρόβια, δίγως
το σμίγμα να βρωμίζει, όπως συνειθίζουν τα λευσωματώ-
δικα στα σκίτζουν. Η σωτηρία είναι τα άσπράδια να
μπάνουνε γλήγορα στο γλύκισμα δίγως ο άέρας να τα
προσβάλλει πολλή ώρα.

Είταν Άπρίλης καθώς είπαμε τότε. Μιά Κυριακή
βράδι ότι έτοιμαζούμαστε να κλειστούμε στα σπίτια μας
βλέπουμε τον Άντριά κ' έρχεται κοντά μας μ' έν' άλλο-
κοτο θάρρος και ένα βιασμένο χαμόγελο.

—Παιδιά, μάς λέει, ποιανού από σας του βαστά να
'ρθή μαζί μου άπόψε, να πα' να κάνουμε μιá βίζιτα στο
φάνταμα ;

Όλοι κοιταχτήκαμε μ' άπορία—'Αμ' δέ ; τ' έπαθε
άφτός, τρελάθηκε ;

Ό δύστηνος δεν είχε τρελαθεί άκόμα, μά δεν είτανε
και στα σύγκαλά του. Τόσο πολύ του βάραινε της άμαρ-
τίας ή συνείδηση, που άποφάσισε να πάει να βρει το φάν-
τασμα τη νύχτα, ίσως για να του ζητήσει συχώρηση, ποιος
ξέρει ;

Κι όπως σε κάθε περίπτωση βρίσκουνται παλαβοί που
μπορούνε να τολμήσουν και τα πιό παράβολα πράματα,
έτσι και τόρα βρέθηκ' ένας ο Μήτρος ο Καζίλης και
του λέει—Πάμε άφεντικό, έγώ έρχομαι.—Γειά σου. Μή-
τρο μου, γειά σου, παλληκαρά μου ! Κάπηλα δώ τε μας
έδώ να πιούμε !

Ό κάπηλας έφερ' δξω τα ποτήρια γιομάτα μαστίχα κ'
ήπιαμε όλοι στην ύγεια του Καζίλη. Άπάνου κάτω τότε
ζουλέψαμε το θεοπάλαβο για το θάρρος του και τον πει-
ράζαμε.

Κ' έτσι λοιπόν άφου βρεθήκανε δυό άθρώποι να πα' ν'
αντικρύσουν το φάντασμα στον τόπο του, αϊ πιá εμείς οι

άλλοι ντραπήκαμε να πάμε να κλειστούμε στα σπίτια μας
καθώς συνειθίζαμε. Καθήσαμε λοιπόν κάτω άπ' το τσαρ-
δάκι του καπηλειού ως την ώρα που θα ξεκινούσαν εκείνοι.

Ό Άντριάς τίποτα δεν έλεγε' μά έννοιωσε πως κάτω
του βασάνιζε το νού.Όλο και πρόσταζε πιστά.

—Φέρε μας τα ίδια κάπηλα ..

—Φέρε μας τα ίδια.

Πίναμε και λέγαμε, ως που σκοταίνιασε. Νυχτιά Ά-
πριλιάτικη' ο ούρανός έδω κ' εκεί συννεφιασμένος' το φε-
γάρι παραπάνου από μισό, κατακόκκινο σαν αίμα εκείνο
τό βράδι, μιá φαινούνταν και μιá κρύβονταν πίσ' άπ' τα
σύννεφα. Φυσούσε και λίγο λίγο άγεράκι τσουχτερό και
μουρμουρίζανε στο γιαλό τα κυματάκια.

Ό Άντριάς έδγαλε το ρολόγι του και κάνει του Κα-
ζίλη.

—Καιρός, Μήτρο, εκείνο' σκαθώθηκαν οι τρήρες του. Μά έλα πάλε το
φιλότιμο !

—Έτοιμος άφεντικό, είπαι και σηκώθηκε έρθιος.

Σηκωθήκαμε το λοιπόν όλοι μας.

—Δέ βαριέστε, βρε παιδιά, δεν τ' άφίνετε τέτοια χω-
ρατά !

—Μωρέ, τι χωρατά ; άκουσε το Μήτρο'θα το δέσουμε
και θα σας το φέρουμε δεμένο' έχει τέτοια μπράτσα το
στοιχείο ;

—Κούκου ! του 'καμαν τα παλληκάρια, εκείνο είν'

Όμμε για με δεν είσαστε.—κι' ώ χέρι αγαπημένο
Που μιá καρδούλα αν έκοψες μά τόρα την πετς !..
(Robert Scheffer)

ΑΓΑΠΗΣΙΑ

Ό ! πάψε πειά, τα λόγια σου δε με παρηγορούνε.
Τά δνειρά μου που ήτανε το μόνο μου άγαθό
'Αν μ' άφηκαν, και σκυθρακοί καημοί αν με τριγυρούνε
Θά πάρω την άπόφαση, μά λέει δε θα είπω...

Μιά ήμέρα... ώ ! πειά τα λόγια σου δε με παρηγορούνε—
Στην πόρτα την ήλιόλουστη μπροστά ή ά εμπλωθώ,
Θά είπουνε στα μικρά παιδιά πως πρέπει να σιωπούνε
Κι' εκεί, με θλίψη άπειρη άγάλια θα σβυσθώ...

(Francis Jammes)

Μετάφρ. ΘΡΑΣ. ΖΩΓ'ΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΚΑΜΠΥΣΗ

Του Θεριστή άπομεισήμερο, ο γήλιος έφηγε τις
πέτρες και μεις τραβούσαμε να βρούμε τη δροσιά πο
κάτου άπ' τις λιές κι από τα κυπαρίσσια.

Παράξενο ! Όρα τριγυρούσαμε στα μνήματα,
σταυρούς έβλέπαμε, λίκνους άνοιγμένους δρασκελιού-
σαμε, που και που κοιθούνα από σάβανα πιτούσαμε,
κι όμως από τα μνήματα πάνου κι άπ' όλουθε, τρι-
γύρω μου, έβλεπα τη ζωή να μου γλυκογεύεται, γιατί
είχα τη ζωή πλάι μου—τη γλυκειά συντροφισσά μου.

Κείνο άπομεισήμερο τάλησιμόνητο, τόνειροφάν-
ταχο, το παραδεισένο, τα κυπαρίσσια στολιζόντουσαν
με τριαντάφυλλα και με μενεξέδες οι λιές και τα θλι-
μένα άγγελούδια των τάφων είχανε μεταμορφωθή σ'
ερωτόπουλα θεότρολλα, και σ' ανθισμένα δοξάρια έ-
ρώτων οι κατάμαυροι σταυροί.

* *

Ψάχναμε να βρούμε έναν τάφο— του λιτρεμένου
φίλου μου, του αγαπημένου μας ποιητή. Τύνη βρή-
καμε. Ένας τάφος φτωχός, μ' έναν σταυρό άπάνου
και μ' ένα μισοσβημένο, μά άθάνατο, όνομα.

Σταματήσαμε. Έκείνη τότε κοιτάζε σιωπηλή, με
τα μεγάλα μάτια της, τα γιομάτα ποίηση και μυστή-
ριο, καρφωμένα πάνου στον ξύλινο σταυρό. Έγώ δεν
κοίταξα τον τάφο του φίλου μου, δεν τον έβλεπα.
Έβλεπα όλοένα τη ζωή που με συντρόφευε κ' έτρε-

άερας, έχει ανάγκη άπ' τα δικά σου τα μπράτσα;
Τη σιγαλιά της νύχτας, που την έκαμνε στιγμές σιγί-
μες άγριότερη άπ' άμακρη παραπονετικά φωνή του γαιώνη,
τη συντάραζε τόρα το ούρολισμα ενός παλιόσκυλλου εκεί
κοντά μας.

—Παιδιά, λέει ο γέρο—Τσαλής, δεν είναι καλά τα ση-
μάδια' κάτω μεγάλο κακό θα γίνει μέσ' στο χωριό μας.

—Όξω άπ' το κεφάλι μας, γέρο—Τσαλή, είπαμε ό-
λοι μας.

—Μπρός, Μήτρο, μήν άκουσε τους χωριάτες, είπαι με
θάρρος ο Άντριάς, έλα μαζί μου.

—Πάμε άφεντή.

—Δεν παίρνεται μαζί σας κανά φανάρι ; τους λέει ένας.

—Μπρά τα μάτια του φανταμάτου βγάζουν φλόγες.

Εκείνη θα μάς φέγγουνε ! είπαι γελώντας βιασμένα ο Μή-
τρος ο Καζίλης για να κρύψει το φόβο π' άρχισε να τον
κυριέθει στα γερά.

Όστόσο προχώρησε μαζί με τον Άντριά κ' εμείς τους
άκλουθούσαμε με το βλέμμα, ως που βγήκαν άπ' το χω-
ριό και χάθηκαν πίσ' άπ' τις καλαμιές.

—Πάμε παιδιά, πάμε στα σπίτια μας και δεν είναι
γνωστικό να πιζέει κανείς με τον εξαποδω, είπαι ο γέρος
κι όλοι είμαστε με τη γνώμη του.

Σε λίγο ψυχή δεν είχε μείνει δξω.
Έκείνη ή νύχτα είταν πολύ άγρια, πολύ τρομαχτικά.
'Απ' ώρα σ' ώρα βγάζαμε το κεφάλι άπ' το παράθυρο και